# USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudců JUDr. Kateřiny Šimáčkové, JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D., v právní věci žalobkyně: **B. T.**, zastoupené Mgr. Tomášem Šetinou, advokátem, se sídlem Doudlebská 1699/5, Praha 4, adresa pro doručování: Zeleného 803/13, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní přihrádka 21/OAM, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 4. 2008, č. j. OAM - 310/VL - 07 - 11 - 2008, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 6. 2010, č. j. 64 Az 42/2008 - 24,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci stěžovatelky, Mgr. Tomáši Šetinovi, advokátovi, se sídlem Doudlebská 1699/5, Praha 4, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 2880 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

## Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“), státní příslušnice Mongolska, se svou kasační stížností domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 6. 2010, č. j. 64 Az 42/2008 - 24, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 4. 2008, č. j. OAM - 310/VL - 07 - 11 - 2008. Napadeným správním rozhodnutím žalovaný rozhodl tak, že se stěžovatelce neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu).

Stěžovatelka přijela do České republiky koncem května 2006 na desetidenní vízum na základě pozvání a po vypršení jeho platnosti zůstala v Praze a tam pracovala. Stěžovatelka jako důvody žádosti pro udělení mezinárodní ochrany uvedla ekonomické

potíže a obavy z postoje rodinných příslušníků i dalších Mongolů ke skutečnosti, že otcem jejího dítěte je muslim. Žalovaný v napadeném správním rozhodnutí odůvodnil neposkytnutí mezinárodní ochrany zejména tak, že podle zpráv ministerstev zahraničí USA i ČR mongolské zákony privilegují buddhismus, islám a šamanismus, ústava zaručuje náboženskou svobodu. Zákonná úprava v Mongolsku tedy zvýhodňuje mimo většinový budhismus také islám a mongolská společnost je k příslušníkům menšinových náboženských směrů tolerantní, což dokazuje i nekonfliktní soužití se stotisícovou menšinou Kazachů, kteří jsou muslimové. Žalovaný také odůvodnil své rozhodnutí tím, že stěžovatelka není rodinnou příslušnicí azylanta, ani v jejím případě nenastávají důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení azylu z humanitárního důvodu či nejsou naplněny důvody pro udělení doplňkové ochrany.

Ve své kasační stížnosti stěžovatelka uvádí kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s."). Nesprávné právní posouzení věci, tedy naplnění kasačního důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., stěžovatelka spatřuje v tom, že měl krajský soud konstatovat, že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu náboženství otce jejího dítěte. Dále měl podle stěžovatelky krajský soud zohlednit, že s otcem své dcery, který má povolení k dlouhodobému pobytu v České republice, žije ve společné domácnosti a chce své dceři vytvořit rodinné zázemí. Pokud jde o vady řízení před správním orgánem, tedy kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b), ten podle stěžovatelky spočívá v tom, že nebyla vzata v potaz její reálná obava z odjezdu zpět do vlasti ani skutečnost, že je v české společnosti integrována, učí se česky a že by jí i její dceři neudělení azylu způsobilo vážné existenční problémy.

Dříve, než Nejvyšší správní soud přistoupil k věcnému posouzení kasační stížnosti, bylo na něm zhodnotit, zda kasační stížnost splňuje všechny formální náležitosti. Dospěl k závěru, že kasační stížnost byla podána včas, napadené rozhodnutí je rozhodnutím, proti kterému lze tento mimořádný opravný prostředek ve smyslu § 102 s. ř. s. podat, a stěžovatelka je osobou, která byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo. Rovněž je řádně zastoupena ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Vzhledem k okolnosti, že se v dané věci jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany, zabýval se Nejvyšší správní soud dále ve smyslu § 104a s. ř. s. otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být kasační stížnost podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

K otázce přijatelnosti kasační stížnosti, a tudíž výkladu pojmu „přesah vlastních zájmů stěžovatele", se Nejvyšší správní soud podrobně vyjádřil ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaném pod č. 933/2006 Sb. NSS a dostupném na www.nssoud.cz.

V témže usnesení pak Nejvyšší správní soud konstatoval, že je v zájmu samotného stěžovatele, aby uvedl, v čem spatřuje, v mezích kritérií přijatelnosti popsaných výše, v konkrétním případě přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat. Ve zde posuzovaném

případě však stěžovatelka ve své kasační stížnosti žádný takový důvod či okolnost neuvádí, přičemž takový důvod nevyplývá ani z kasační stížnosti či soudního spisu.

Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. S ohledem na výše uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nepřijatelnou, a proto ji podle § 104a s. ř. s. odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

Krajský soud svým usnesením ze dne 23. 7. 2010, č. j. 64 Az 42/2008 - 47, ustanovil stěžovatelce zástupce Mgr. Tomáše Šetinu, advokáta, se sídlem Doudlebská 1699/5, Praha 4, pro řízení o kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přiznal zástupci stěžovatelky v souladu s § 35 odst. 8 s. ř. s. odměnu za zastupování, a to za jeden úkon právní služby po 2100 Kč spočívající v sepsání kasační stížnosti ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, a také náhradu hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu po 300 Kč za jeden úkon právní služby. S ohledem na skutečnost, že je ustanovený zástupce plátce DPH, Nejvyšší správní soud přiznanou částku zvyšuje o 20 %. Ustanovený advokát sice požadoval odměnu za dva úkony, aniž by jakkoli upřesnil, oč svůj požadavek opírá; Nejvyšší správní soud mu přiznal odměnu za jeden úkon (sepis kasační stížnosti), jehož provedení je zjistitelné ze soudního spisu. Celkově tak Nejvyšší správní soud přiznal zástupci stěžovatelky částku 2880 Kč jako odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů. K výplatě uvedené částky pak Nejvyšší správní soud stanovil přiměřenou lhůtu.

**Poučení:** Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. ledna 2011

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda

senátu